

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

Presuda je pravosnažna- potvrđena presudom
Vrhovnog suda FBiH broj 03 0 K 001656 11 KŽ
od 16.02.2011. godine

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj:03 0 K 001656 09 K
Tuzla, 22.11.2010. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Rozalije Džanić, kao predsjednika vijeća, te sudija Fetije Pašić i Predraga Krsmanovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Karmele Saračić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.I. zv. "I." i "B." zbog krivičnog djela – ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika - iz člana 174. stav 1. tačka a) u vezi sa članom 26. i 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj Kt-RZ.35/08 od 24.04.2009.godine, a koja je preuzeta od Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona pod brojem Kt-RZ 2/09, nakon održanog glavnog, usmenog i javnog pretresa, donio je dana 19.11.2010. godine, a u prisustvu tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Hadžibeganović Fatime, optuženog S.I. zv. "I." i "B.", njegovog branioca Konjić Rifata, advokata iz Tuzle i oštećenog K.R., javno objavio dana 22.11.2010. godine

P R E S U D U

OPTUŽENI S.I. zv. "I." i "B.", sin I. i M., rođene R., rođen ... u mjestu T., općina K., nastanjen u T., ..., JMBG: ..., ..., državljanin ..., pismen, po zanimanju automehaničar, završio ŠUP /automehaničar/, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, vojsku služio 1980/81 u Beogradu, vodi se u VE T., bez čina, bez odlikovanja, srednjeg imovnog stanja, neosuđivan

Na osnovu člana 299. tačka c). Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OPTUŽBE

Da je:

U vrijeme oružanog sukoba u BiH, kao pripadnik jedinice rezervnog sastava MUP-a, samostalna četa „Mosnik“ postupio protivno odredbama Međunarodnog humanitarnog prava, pri tome kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije za poboljšanje položaja ranjenika i bolesnika u oružanim snagama u ratu od 12. augusta 1949. godine, tako što je:

Dana 15.05.1992. godine u Tuzli, nakon što je vojnik JNA K.R., u pucnjavi koja se desila oko 19,00 sati na raskrsnici Brčanska Malta, prilikom izlaska kolone JNA iz

kasarne „Husinska buna“ ranjen u predjelu obje noge i desne podlaktice i nakon što je isti u naselju Slavinovići, preko puta benzinske pumpe, usljed skretanja kamiona pao iz istog, prišao tako ranjenom vojniku JNA K.R. dok je ovaj ležao u kanalu pored ceste, a zatim kleknuo nad njim i nakon što je vidio da je ranjen i da nema oružja, kako bi ga lišio života iz pištolja pucao u predio glave K.R., pogodivši ga u bradu, a koji metak mu je prošao kroz usta, usljed čega je K.R. zadobio teške i po život opasne tjelesne ozljede tipa prostrela donje vilice, baze usta, jezika i desne strane lica sa ulaznim otvorom u koži lijevog dosredišnjeg dijela bratka koji se nastavlja u kanal (dug oko 16 cm) smjera pružanja od naprijed ka nazad, od dolje nagore i slijeva udesno kroz središnji do tijela donjevilične kosti višestruko ga lomeći, bazu usta (zahvatajući u dubini do sredine jezika, te podjezičnu, podviličnu pljuvačnu žlijezdu i obje jezične arterije) otvorenu usnu duplju pružajući se potom kroz meka potkožna tkiva, stražnje-gornjeg desnog obraznog dijela lica završavajući se izlaznim otvorom straga desno iza donjeg dijela uške,

čime bi učinio - krivično djelo - ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika- iz člana 174. stav 1. tačka a), u vezi sa članom 26. i 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, oštećeni K.R. sa imovinskopравnim zahtjevom upućuje se na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-35/08 od 24.04.2009. godine, koja je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje Suda Bosne i Hercegovine dana 06.05.2009. godine, optužen je S.I. zv. "I." i "B." zbog krivičnog djela – ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika - iz člana 174. stav 1. tačka a) u vezi sa članom 26. i 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Rješenjem Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR-09/710 od 05.06.2009. godine prihvaćen je prijedlog Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-25/08 sadržan u optužnici od 24.04.2009. godine, kao i prijedlog branioca optuženog advokata Konjić Rifata od 19.05.2009. godine, te je vođenje krivičnog postupka protiv optuženog S.I. zv. "I." i "B." preneseno na mjesno nadležni Kantonalni sud u Tuzli, a na osnovu člana 27. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine.

Na glavnom pretresu održanom dana 19.11.2010.godine prisutni tužilac je izmjenio činjenični opis optužnice, dok je ostao kod pravne kvalifikacije u potvrđenoj optužnici.

Nakon potvrđivanja predmetne optužnice, izjašnjenja optuženog o krivini, sud je zakazao ročište za glavni pretres, na kojem je proveo sve dokaze predložene u optužnici, kao i dokaze predložene od strane odbrane, a neke je i sam izveo.

U uvodnoj riječi tužilac je naveo da će optužba u toku dokaznog postupka dokazati da je optuženi učinio krivično djelo koje mu je potvrđenom optužnicom stavljeno na teret, na taj način što je vojnika JNA K.R., koji je ranjen u pucnjavi dana 15. maja 1992. godine na raskrsnici Brčanska Malta, a prilikom izlaska kolone JNA iz kasarne „Husinska buna“, kao pripadnik rezervnog sastava MUP-a samostalna četa Mosnik, u već ranjenog K.R. pucao mu u usta, dok je on bespomoćno ležao pored ceste u naselju Slavinovići. Ove navode tužilaštvo će dokazati saslušanjem svjedoka optužbe i to svjedoka oštećenog K.R., te svjedoka S.R., P.S. i M.D., kao i saslušanjem vještaka sudske medicine dr. Hamze Žuje, navodeći da će predloženim dokazima, a po potrebi provođenjem i drugih dokaza optužba dokazati da je optuženi učinio krivično djelo za koje je optužen, te je predložio da ga sud nakon provedenih dokaza oglasi krivim i kazni po zakonu.

Nasuprot tome, odbrana optuženog je navela da odbrana ne osporava da se dogodio navedeni događaj kritičnog dana kako je to navedeno u optužnici, a koji je i po mišljenju odbrane ratni zločin, međutim odbrana osporava da je učinilac istog optuženi, te će odbrana nakon provedenih dokaza optužbe provesti svoje dokaze kojima će dokazati da optuženi nije učinio krivično djelo koje je mu je potvrđenom optužnicom stavljeno na teret.

U toku dokaznog postupka provedeni su dokazi optužbe i to: saslušan je svjedok oštećeni K.R., te svjedoci S.R., P.S., M.D. i Lj.B., te svjedoci S.E., B.A., B.Š., a proveden je i dokaz suočenjem između svjedoka L.C. i M.D., a kao dokaz odbrane proveden je dokaz saslušanjem svjedoka L.C. i K.I., te su saslušani kao vještaci: vještak sudske medicine Dr. Hamza Žujo, vještak sudske medicine Dr. Zdenko Cihlarž i vještak balističar Bruno Franjić, te su pročitani i njihovi nalazi i mišljenja i to nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Dr. Hamza Žuje od 10.05.2009.godine, vještaka sudske medicine Dr. Zdenka Cihlarža od 14.06.2010. godine zajedno sa fotodokumentacijom MUP-a TK broj 08-02/3-5-04.6-12345/10 od 09.06.2010. godine i vještaka Brune Franjića od 29.06.2010. godine. Uz saglasnost stranaka pročitana je Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti Predsjedništva RBiH od 08. aprila 1992. godine („Sl. List RBiH“ broj 1/92 od 09.04.1992. godine), podaci iz evidencije za S.I. zv. „I.“ i „B.“ Federalnog ministarstva za pitanje branitelja i invalida domovinskog rata, Sektor za pitanje evidencija iz oblasti vojne obaveze broj 07-03-30-3/07 od 17.02.2008. godine, matični karton na ime S.I. zv. „I.“ i „B.“ od 01.06.19978. godine, jedinični karton na ime S.I. zv. „I.“ i „B.“ od 01.06.1978. godine, službena zabilješka Tužilaštva BiH broj KT-RZ-157/07 od 17.09.2007. godine, akt Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzlanskog kantona, Sektor kriminalističke policije Tuzla broj 08-02/3-4-04.3-478/07 od 15.11.2007. godine, istorija bolesti na ime K.R., Regionalni medicinski sektor Dr. Mustafa Mujbegović Tuzla, odjeljenje ORL broj 213/493 kao i otpusna lista na ime K.R. broj 213/493 od 09.06.1992. godine zajedno sa medicinskom dokumentacijom-laboratorijski nalaz na ime K.R. Zavoda za medicinsku biohemiju Tuzla, temperaturni list na ime K.R., nalaz uzoraka krvi na ime K.R., Zavoda za transfuziju krvi Tuzla od 15.05.1992. godine, kartoni ličnih karata na ime S.(M.)I., S.(S.)I. sa fotografijama korišteni za potrebe identifikacije kao i izvod iz CIPS-a na ime S.(M.)I., S.(S.)I. sa fotografijama korišteni za potrebe identifikacije, zatim je izvršen uvid u original knjigu izrađenih nadnica iz 1992.

godine ... T. za period od 01.04. do 31.12.1992. godine, koji je u fotokopiji dostavljen ovom sudu, zatim zahtjev M.D. za raskid radnog odnosa od 20.10.1993. godine i rješenje o prestanku radnog odnosa M.D. broj 632/93 od 03.11.1993. godine zajedno sa obrascem M. 2/3 sa ovjerom odjave zaposlenika sa evidencije PIO na ime M.D. na dan 20.10.1993. godine, kao i dopis ... T. od 27.09.2010. godine, te je izvršen uvid u original i kopiju knjige dežurstava ... T. za period maj mjesec 1992. godine, kao i dopis Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzlanskog kantona broj 08-03/1-2-34.1-896/10 od 01.10.2010.godine, pa je sud cijeneći navedene dokaze, posmatrano svaki pojedinačno kao i u njihovoj uzajamnoj vezi odlučio kao u izreci presude, a iz sljedećih razloga:

Nije sporno da je dana 15.05.1992. godine bila na snazi Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti, koju je donijelo Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine 8. aprila 1992. godine. Nije sporno da je K.R. bio pripadnik bivše JNA, kao redovni vojnik i da je na dan 15. 05.1992. godine kao vojnik JNA bio u koloni koja je napuštala Tuzlu i da je on bio na kamionu TAM 150, kojim je upravljao S.R. kao pripadnik rezervnog sastava bivše JNA i da je tog dana K.R. prilikom pucnjave koja se dogodila na Brčanskoj Malti bio ranjen i da se tako ranjen nalazio u kanalu kod benzinske pumpe u Slavinovićima i da se zajedno sa njime u kanalu nalazio ranjeni rezervista JNA S.R., te da je u njega kao ranjenika i onesposobljenog za borbu neko od osoba koja su tu došla u vozilu TAM pokušao lišiti života pri čemu je on zadobio teške tjelesne ozljede opasne po život, koje su mu nanesene pucanjem iz vatrenog oružja u predio glave, a koji metak mu je prošao kroz usta. Također, nije sporno da je optuženi S.I. zv. "I." i "B." bio pripadnik jedinice rezervnog sastava MUP-a TK-a, samostalna četa Mosnik u vremenu od 07.04.1992. godine do 25.05.1992. godine i da je bio angažovan kao dobrovoljac u prvoj manevarskoj jedinici policije SJB Tuzla i da je kao pripadnik MUP Tuzla bio zadužen automatskom puškom broj 21184 kalibra 7,62 mm, kao i da je prije toga bio uposlenik ... T. kao ..., a gdje su bili zaposleni i P.S. i M.D.. Međutim, za ovaj sud postalo je sporno da li je upravo optuženi osoba koje je pucala u oštećenog K.R. iz pištolja nepoznate marke dok se ranjen nalazio u kanalu kod benzinske pumpe u Slavinovićima i tom prilikom mu nanijela teške i po život opasne ozljede.

Ovaj sud nalazi da iz provedenih dokaza koje je predložila optužba, kao i odbrana, te dokaza koje je proveo i ovaj sud van razumne sumnje nije dokazano da je upravo optuženi S.I. zv. "I." i "B." osoba koja je pucala u oštećenog K.R. kritične prilike, a to proizilazi iz sljedećih razloga:

Iz iskaza svjedoka oštećenog K.R., proizilazi da je on bio vojnik, bivše JNA i da se nalazio na redovnom odsluženju vojnog roka i da je u kasarnu „Husinska Buna” u Tuzli došao 15. maja 1992. godine. Istog dana im je rečeno da će se tog dana napustiti kasarnu i da će se ista izmjestiti u pravcu Bijeljine. Prilikom napuštanja kasarne on je bio u koloni vozila i nalazio se na zadnjem dijelu vozila-kamiona sa otvorenom ceradom, kojim je upravljao rezervista S.R.. Kod zgrade „Tehničkog pregleda vozila” u Skojevskoj ulici u Tuzli, ranjen je u predjelu kuka, a potom i u predjelu desne podlaktice, a nakon što je vozač kamiona S.R. ranjen i izgubio svijest kamion je skrenuo u kanal u naselju Slavinovići iz kojeg je on od inercije ispao na asfalt, gdje je neko vrijeme je ležao, pa se polako okrenuo i spustio u kanal u kome se već nalazio teško ranjeni S.R. kome je

pokušao pomoći. Nakon nekog vremena vidio je vozilo marke „Tamić“ i da iz njega izlaze ljudi, te vidio optuženog kako izlazi iz tog vozila koji mu prilazi i hvata za ramena i pita ga gdje mu je naoružanje, a on mu je odgovorio „Vidiš da sam ranjen, nemam ništa“, a on mu se ponovo obratio i pitao gdje je naoružanje, a zatim je kleknuo iza pojasa izvadio pištolj, cijev pištolja stavio u usta, opalio mu metak u usta, a potom zamahnuo i udario ga tim pištoljem u predjelu desne strane lica. Izjavio je da se ta osoba, koja je prva prišla njemu, da se izdvojila od ostalih. Opisao je osobu koja je pucala u njega kao osobu starosti od oko ... godina, tankih usana, duguljstog i špicastog nosa, proćelav, a posebno da je zapazio njegove oči i da ga je dobro upamtio, te da se nakon što mu je on pucao u usta, on se napravio da je mrtav i uspio je da čuje da je neko rekao kao „Ma nisi to trebao da uradiš“, kao „Ma nemoj da se vratim da ga sad u čelo puknem“. Međutim, na njegovu sreću nije se vratio, naveo je da ga je gušila krv u ustima, vilica je naprijed krenula, pa se primakao S.R. i da vidi da li njemu šta treba i okrenuo se na bok i po njegovoj procjeni tu je ležao oko 2 sata, sve vrijeme je bio svjestan, da bi nakon dva sata opet neko došao i pitao „Ima li vas živih, slobodno se javite, nećemo vam ništa“. On se javio digao ruku, jer više nije imao šta da izgubi, da bi njega i S.R. ljudi u bijelim mantilima sa hitnom službom odvezli u bolnicu „Gradina“. Nakon liječenja u bolnici prebačen je u Okružni vojni zatvor u Tuzli, gdje je njega i druge zarobljenike- pritvorenike u zatvoru maltretirao stražar K.I., kojeg je opisao kao osobu starosti od oko ...-ak godina, smeđe kose, svijetlih očiju. Naveo je da je u bolnici bio od 15.05.1992 godine do 09.06.1992. godine, nakon čega je prebačen u vojni zatvor u KPZ Tuzla gdje je bio sve do 15.07.1992. godine. Za vrijeme boravka u KPZ Tuzla još jednom je imao susret sa S.I. zv. „I.“ i „B.“ navodeći da je čuo kada je stražar u zatvoru- K.I., kojem je glas dobro poznavao rekao „ Eto ga iza vrata“, a K.I. je radio tog dana i u sobu je provirio optuženi i rekao „A još si živ“, a potom se okrenuo i otišao navodeći da je to bilo u večernjim satima, navodeći da nije imao nikakvu dilemu oko toga da je to upravo bila osoba koja mu je pucala u usta, koga prepoznao na osnovu fotografija koje mu je pokazao inspektor SJB Bijeljina i u Tužilaštvu BIH, navodeći da je optuženi S.I. zv. „I.“ i „B.“ osoba koja je njemu pucala u usta i da je u to siguran, jer bi ga u svakom momentu mogao bez imalo dvojbe prepoznati. Vezano za prepoznavanje optuženog kao osobe koja je pucala njemu u usta je naveo je da se ponovo susreo sa njegovim likom pred istražnim inspektorom, koji mu je predočio fotografiju optuženog i koji mu je pored te fotografije optuženog dao na uvid još 3-4 fotografije na kojima je prepoznao optuženog, za kojeg se kasnije ispostavilo da je to optuženi S.I. zv. „I.“ i „B.“. Navodeći da ga je taj inspektor pozvao u SUP-a na identifikaciju tih fotografija, a kad je na fotografiji prepoznao optuženog S.I. zv. „I.“ i „B.“ inspektor ga je upitao: „Da li možda znaš ko bi mogao još da potvrdi tu identifikaciju?“ On u tom momentu nije znao broj P.S., ali je isti saznao preko jednog momka i nazvao P.S. i pitao ga da li može da dođe do njega pri čemu se prvo predstavio i rekao ko je, pa je P.S. rekao da zna ko je on i da dođe kod njega, pa je on sa tim inspektorom otišao kod P.S. u mjesto H. Te iste fotografije su i S.P. predočene, pa je P.S. odmah rekao“ to je taj S.I. zv. „I.“ i „B.““, a na upit člana vijeća da li je P.S. tada prvi puta sreo, rekao je da saznanja o P.S. je imao od čika D.- svjedoka M.D., koji mu je rekao da optuženi ima nadimak „B.“ i misli da se zove H., a kasnije ga je P.S., nakon emisije o Tuzlanskoj koloni, koja se davala na televiziji Bijeljina, rekao da je čuo za njega i da ga je tražio po gradu, da mu kaže da zna ko mu pucao u usta. Prilikom snimanja te emisije bili su kod nekih inspektora vezano za tu emisiju, koji su ga pitali da li zna pravo ime te

osobe koja je pucala njemu u usta, a on je govorio „Ljudi ja znam nadimak „B.“ i da je čuo da se zove „H.“, ali da ima neki P.S. koji njega uporno traži i koji zna čovjeka koji je njemu pucao u usta. Tada je neki momak čije ime ne zna je samo poslat, on pretpostavlja do P.S. i tada se dolazi do imena i prezimena tog čovjeka S.I. zv. „I.“ i „B.“. Na upit kako je on čuo nadimak „B.“ oštećeni je rekao da je to čuo od svjedoka M.D., a da on na licu mjesta nije čuo njegov nadimak, niti bilo kakvo ime. Naveo je da je čika D. (M.D.) ispričao njegovom ocu da zna čovjeka koji je njemu pucao u usta i da oni rade u istoj firmi i da je čuo kako se optuženi drugi dan nakon ovog događaja u krugu firme hvalio kako je „ovjerio četnika kod pumpe“. To su bila njegova prva saznanja o osobi koja je pucala u njega i čika D. (M.D.) mu je tada i rekao da je toj osobi nadimak „B.“, a misli da se zove H., a što je i on saznao u Bijeljini, u kojoj su to svi znali i govorili. Kasnije je kod njega dolazio P.S. da mu kaže ko je čovjek koji je njemu pucao u usta. Kad je inspektor otišao kod njega prije snimanja te emisije o Tuzlanskoj koloni, on je od P.S. saznao da se ta osoba zove S.I. zv. „I.“ i „B.“. Cijeneći iskaz oštećenog K.R. u vezi sa ostalim provedenim dokazima sud oko bitnih činjenica isti nije mogao prihvatiti, naime, sud nije prihvatio njegov iskaz u dijelu koji se odnosi na nanošenje povreda u predjelu usta i glave od strane optuženog, a koji je u svom iskazu naveo, a sa tim iskazom se išlo i u optuženje, da je optuženi u njegova usta stavio cijev pištolja i opalio metak, što je u suprotnosti sa nalazima i mišljenjima vještaka sudske medicine dr. Hamza Žuje i dr. Zdenka Cihlarža i vještaka balističara Brune Franjića, koji su takvu mogućnost isključili, jer u tom slučaju oštećeni ne bi mogao ostati živ, nego je sud prihvatio nalaze i mišljenje vještaka sudske medicine dr. Zdenka Cihlarža i balističara Brune Franjića, koji su uradili zajednički kombinovani nalaz iz koga proizilazi da je do nanošenja povreda, a u skladu sa relevantnim znanstvenim podacima, došlo pucanjem iz vatrenog oružja sa određene udaljenosti. Također, vezano za identifikaciju optuženog kao osobe koja je učinila navedeno krivično djelo, došlo je tako da je oštećeni do nadimka optuženog došao na osnovu priče svjedoka M.D., a do imena optuženog od svjedoka P.S., koji kada je u jednom neformalnom razgovoru čuo da se spominje nadimak „B.“ pa je on tada rekao da on poznaje dvije osobe sa tim nadimkom, a da je jedna od te dvije osobe optuženi S.I. zv. „I.“ i „B.“, a kod prepoznavanja optuženog, oštećenom je predložena fotografija optuženog od strane inspektora u SJB Bijeljina pri čemu je pitan da li je to ta osoba, a potom su mu predložene druge fotografije bez prethodnog opisivanja optuženog i pravljenja zapisnika kako u SUP Bijeljina, tako i u Tužilaštvu BiH gdje je o prepoznavanju napravljena službena zabilješka, kao i predočavanje fotografija na haubi automobila od strane inspektora SJB ispred kuće P.S.. Imajući u vidu način na koji se došlo do imena optuženog i njegovog nadimka, da je nadimak čuo od svjedoka M.D., a koji nije ni znao ime optuženog i koji je rekao da se zove H. i da se na osnovu iskaza M.D., koji je naveo nadimak „B.“ krenulo u traženju imena optuženog, pa se tako pojavio P.S. koji je izjavio da poznaje osobu pod nadimkom „B.“ koja je radila s njim i da je to vjerovatno osoba koja je pucala u oštećenog, a da ni M.D. ni P.S. nisu bili očevici događaja, a sam oštećeni K.R. na licu mjesta nije čuo nikakvo ni ime, ni nadimak, pa je navedena identifikacija plod konstrukcije, a ne provedenih dokaza na kojima se može temeljiti presuda.

Iz iskaza svjedoka S.R. proizilazi da je on 15. maja 1992. godine bio pripadnik rezervnog sastava JNA, da se nalazio u Kasarni „Husinska buna“ koja se tog dana trebala

iseliti, da je on upravljao vozilom u kome se nalazio između ostalih osoba i oštećeni K.R., da je kolona krenula u 15,00 sati, ali da su se vratili, da bi ponovo oko 19 sati krenuli da napuste kasarnu i izađu u pravcu Bijeljine. Osim K.R. s njim u vozilu su se nalazili T.S. i S.M. i ko se otpozadi nalazio sa K.R. nije mu poznato. U njegovom kamionu osim vojnika prevozile su se i gume od vozila. Kada su se nalazi naspram tehničkog pregleda u Skojevskoj ulici, počela je pucnjava i on je bio ranjen u lijevu nogu, ali je nastavio sa vožnjom i dok se došao do semafora zadobio je neke povrede u predjelu grudi i na momenat izgubio svijest. Sjeća se da je prošao pravo pa kroz Sjenjak i zaustavio je vozilo na raskrsnici u Slavinovićima kod benzijske pumpe i tu se onesvijestio. Kada je pošao da izađe iz vozila vidio je da se nalazi na nekom nasipu, da su pored njega gume i da zvižde meci. Skotrljao se u kanal, a K.R., koji je bio pozadi u kamionu, iskočio je iz kamiona i nekako dopuzao do njega. Bio je ranjen u ruke i noge i pokušao je da njemu pomogne, jer je bio teško ranjen i krvario je. Ne zna koliko je tu prošlo vremena, čuli su da neko dolazi. Dolazila su četvorica ljudi, a nije se mogao sjetiti da li su bili u uniformi ili u civilu i od te četvorice jedan se izdvojio. K.R. je pružio ruku prema njemu valjda da traži pomoć, pa je jedan od te četvorice prišao K.R. izvadio pištolj, stavio K.R. u usta i opalio. Kada je vidio šta se K.R. dogodilo, jer je K.R. počeo da krklja, on se napravio da je mrtav, te je čuo kako druga trojica viču „Hajde pusti ljudi umiru“. Vidio je da K.R. krklja da su mu zubi polomljeni da pokušava da izbacii krv iz usta, te je naveo da je čuo da je neko rekao „H. pusti to“. Međutim, ne može se sjetiti da li je rekao H., I. ili neko drugo ime, ali čini mu se da je rekao H.. Kada su otišli ovi ljudi ubrzo je došao tamić sa ljudima u bijelom, koji su ih odvezli u bolnicu. Ovaj svjedok je rekao da misli da je optuženi ta osoba, koja je pucala K.R. u usta.

Sud je djelimično prihvatio iskaz ovog svjedoka, koji se određeno nije mogao izjasniti o osobi koja je pucala u K.R., jer se on pravio da je mrtav, ali koji je izjavio da je čuo da je jedna od prisutne četiri osobe osobu koja je pucala nazvala imenom H. i koji nije potvrdio navode da niko nije oslovljavan sa imenom „B.“ i da je jedino ime koje je on čuo je bilo H.. Ovaj svjedok je izjavio da je u osobi koja je pucala u K.R. prepoznao optuženog. Međutim, to ovaj sud nije mogao prihvatiti, jer je ovaj svjedok rekao da se on pravio da je mrtav. Također, ovaj sud nije prihvatio da je u K.R. pucano tako što je cijev pištolja stavljena u usta, jer to ne proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka balističara Brune Franjića i vještaka sudske medicine dr. Zdenka Cihlarža čime je doveden u pitanje kredibilitet ovih svjedoka, da je oštećenom pucano pištoljem sa cijevi stavljena u usta, a što se navedeni vještaci osporili, a vezano za pucanje iz pištolja kao vatrenog oružja što vještak balističar nije osporio, ali iz dopisa MUP proizilazi da je optuženi bio zadužen automatskom puškom, a ne pištoljem, pa je i u ovom dijelu njihov kredibilitet doveden u pitanje.

Iz iskaza svjedoka P.S. proizlazi da je on 15. maja bio u Tuzli, da je živio u ... i da je 1994. godine iz Tuzle otišao u Bijeljinu. Da je bio zaposlen u ..., pa u ..., a da je 02.10.1992. godine napustio firmu, odnosno prestao je sa radnim odnosom. Naveo je da on ranije nije poznavao K.R., da ga je prvi put upoznao u Bijeljini 1994. godine u Omladinskom domu gdje je sjedilo društvo iz Tuzle i gdje se pričalo o događaju na Brčanskoj malti 15. maja i da se tom prilikom spominjalo ime „B.“, pa je on tada rekao da on zna dvije osobe koje imaju nadimak „B.“ i koje su radile s njim u ... T., a poslije i

u ... i da je jedan od njih i S.I. zv. "I." i "B.". Tada je prvi put vidio oštećenog K.R. i da je on bio taj koji je rekao K.R. da poznaje te dvije osobe pod nadimkom „B.“, a to ime-nadimak „B.“ se već spominjalo to veče u društvu. Drugi put je oštećenog K.R. vidio kada je došao njegovoj kući sa jednom osobom za koju pretpostavlja da je inspektor SUP-a Bijeljina, došli su sa albumom slika i pitali ga da li bi on mogao prepoznati osobu sa te slike koju je prepoznao K.R.. Taj album sa slikama stavili su na haubu automobila i listali su slike, da bi K.R. pokazao fotografiju broj 12, a on je tada rekao da je to S.I. zv. "I." i "B." koji je radio sa njim, te da on nema nikakve druge veze sa tim slučajem. Također, ovaj svjedok je potvrdio odlučnu činjenicu u pogledu prepoznavanja osobe koju je prepoznao optuženi K.R., jer je isto prepoznavanje nije vršeno na zakonit način kako od strane inspektora SUP-a Bijeljina tako ni u tužilaštvu Bosne i Hercegovine. To je prepoznavanje vršeno na neadekvatnom mjestu na haubi automobila bez prethodnog opisivanja osobe koja se prepoznaje na osnovu fotografija, koje su već ranije bile prezentirane oštećenom, a potom svjedoku P.S., tako da se ovaj način prepoznavanja kao zakonit ne može prihvatiti. Također, ovaj svjedok je rekao da mu je oštećeni K.R. u Omladinskom domu rekao da je neko iza osobe koja je pucala rekao „nemoj B.“, te da je on nakon toga ušao u diskusiju sa K.R. i pitao „kako nemoj B.“ pa je to na taj način došlo da se taj čovjek koji je pucao u K.R. zove B., a drugi kontakt sa oštećenim K.R. je bio 2001. ili 2002. godine, kada je vršeno prepoznavanje na osnovu fotografija koje je donijela osoba za koju on pretpostavlja da je inspektor SJB Bijeljina. U međuvremenu nije bilo nikakvih kontakata između njih. Imajući u vidu ovakav iskaz svjedoka u pogledu nadimka „B.“ da mu je K.R. rekao da je neko iz grupe rekao „nemoj B.“, a K.R. kada je saslušan kao oštećeni nije spomenuo nadimak „B.“, nego da nije čuo nikakvo ime, a svjedok S.R. je izjavio da je čuo riječi „nemoj H.“. To ovakvo prepoznavanje u pogledu imena optuženog ovaj sud nije mogao prihvatiti. Također, ovaj svjedok je rekao da su nadimak „B.“ imale dvije osobe i to optuženi S.I. zv. "I." i "B." i H.I. koji živi i radi u Š. u koju se odselio prije rata. Također, ovaj svjedok je rekao da se inspektor iz SJB nije predstavio, tako da on samo pretpostavlja da se radilo o inspektoru SJB, da je sa tom osobom koja se nije predstavila došao K.R., da su mu predočene slike iz albuma sa fotografijama, ali ne radi se o policijskim slikama pa na upit suda da se izjasni da li su te fotografije bile fotografije za lične karte ili drugačije slike, ovaj svjedok je rekao da pretpostavlja da se radi o fotografijama za pasoš, jer se radilo o malo većim fotografijama. Ovaj svjedok je takođe potvrdio činjenicu da je radio sa optuženim, da nije bio prisutan događaju na Brčanskoj Malti, te da nije bio očevidac događaja iako je stanovao u zgradama blizu Brčanske Malte.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz ovog svjedoka koji nije bio očevidac događaja, koji je samo potvrdio da su sa njim u firmi u kojoj je bio zaposlen radila dvojica ljudi sa nadimkom „B.“, a da je jedan od te dvojice i optuženi S.I. zv. "I." i "B.", da je drugi bio H.I. koji živi u Š., te je potvrdio činjenicu prepoznavanja optuženog na fotografijama koje je izvršeno na nezakonit način, jer su oštećenom ranije predočene fotografije optuženog, a oštećeni prethodno nije opisao zapisnički osobu čije se prepoznavanje traži, a posebno prepoznavanje na haubi automobila fotografija koje su već bile predočene oštećenom, a prepoznavanje u tužilaštvu Bosne i Hercegovine vršeno je na osnovu službene zabilješke.

Iz iskaza svjedoka M.D. proizlazi da je on radio u ... T. zajedno sa optuženim S.I. zv. "I." i "B.", da nije bio očevidac događaja, ali je da drugi dan nakon 15. maja, znači 16. maja došao u krug firme i da su tu bili prisutni i drugi radnici, koji su pričali o događaju na Brčanskoj Malti i da je on tom prilikom čuo kako je optuženi S.I. zv. "I." i "B." rekao kako je 15. maja 1992. godine na Brčanskoj Malti ovjerio jednog četnika pucajući mu u usta. Naveo je da je tu bilo još svjedoka, međutim on se ne sjeća njihovih imena, ali se dobro sjeća riječi S.I. zv. "I." i "B.". Nakon ovog događaja on je vidio oca K.R., koga je poznavao i koji mu je rekao da mu je sin ranjen i da mu ide u posjetu u bolnicu i da je tada čuo sve o tom događaju i da je on tada rekao njegovom ocu da poznaje čovjeka pod nadimkom „B.“ i da je to upravo optuženi S.I. zv. "I." i "B." i da je on tu osobu prepoznao i u Tužilaštvu BiH u Sarajevu gdje je između 30 fotografija koje su mu bile predložene prepoznao optuženog. Ovaj svjedok je rekao da je on opisao optuženog kao osobu visine 185 cm, prirodno mršav, crne puti i rijetke kose. Na navode ovog svjedoka da je optuženi 16. maja bio u krugu firme i da se tom prilikom hvalio kako su pobili četnike i da je jednog četnika ovjerio pucajući mu u usta ovaj sud je saslušao svjedoke S.E., koji je izjavio da tog dana nije bio u krugu preduzeća, jer mu se jutru završila dežura i da nije vidio svjedoka M.D. i S.I. zv. "I." i "B.", dok je svjedok L.C. koji je dežurao 15., 16. i 17. jer nije moglo da se obezbijedi drugo dežurstvo, ovaj svjedok je stanovao blizu upravne zgrade firme nije potvrdio da su u krugu firme bili ni svjedok M.D., a ni optuženi S.I. zv. "I." i "B.", a da on obadvojicu dobro poznaje i sigurno bi zapamtio da ih je vidio pri čemu je ovaj svjedok bio uvjerljiv posebno nakon suočenja ovog svjedoka sa svjedokom M.D..

Nakon toga sud je zatražio zvanične podatke o prisutnosti M.D. na poslu i u dežuri, pa je utvrdio na osnovu knjige izrađenih dnevnica, a o čemu je svjedočio i svjedok B.Š. proizlazi da svjedok M.D. nije dolazio na posao od 12.05.1992. godine pa sve do podnošenja zahtjeva za raskid radnog odnosa za koje vrijeme mu je zbog nepostojanja pravne regulative u knjigu satnica i rada upisanih pojedinačnih dnevnih izostanaka na kraju mjeseca upisivan zbir kao čekanje i za taj period su mu plaćeni svi doprinosi kao da je radio. M.D. je podnio zahtjev za raskid radnog odnosa sa danom 20.10.1993.godine, a čemu je doneseno rješenje broj 632793 od 03.11.1993.godine. Također ova firma je navela da oni nemaju knjigu dežurstava iz tog perioda, jer su bili locirani u neuslovnim prostorijama i više puta su se selili pa nisu našli te knjige, a čija obaveza čuvanja je 10 godina. Međutim, firma ... dostavila je knjigu dežure u čiji je original izvršen uvid na glavnom pretresu, a u spisu se nalaze fotokopije iz kojih proizlazi da je tačno da je L.C. dežurao u dane 15., 16. i 17. maj 1992. godine, pa je sud na ovu okolnost proveo dokaz suočenja između svjedoka M.D. i L.C., pri čemu su obadva svjedoka ostala kod svojih iskaza, ali je sud povjeravo iskazu L.C., jer je uvidom u knjigu dežurstava utvrđeno da je tačno da je on dežurao u dane 15., 16. i 17. maja 1992. godine, prihvatio je da je tačno da on u krugu firme koja ima zajednički ulaz za firmu ... i ... nije primijetio 16. maja ni optuženog S.I. zv. "I." i "B.", ni svjedoka M.D., a tim prije što svjedok M.D. nije mogao da navede ime ni jednog svjedoka koji je navodno bio prisutan kada se S.I. zv. "I." i "B." hvalio kako je pucao u četnika odnosno kako je istog „ovjerio“, pa sud navedeni iskaz svjedoka M.D. nije ni prihvatio.

Iz iskaza svjedoka K.I., koji je saslušan po prijedlogu odbrane proizlazi da je bio pripadnik vojne policije, da je prvo bio smješten u Miladijama, a potom u Domu JNA, da bi 24. juna 1992. godine bio prebačen da radi kao stražar u vojnom zatvoru. Naveo je da se sjeća kada je u vojni zatvor bio smješten K.R., koji mu je rekao da je bio pogođen sa 4-5 metaka i da mu je neko prišao i pucao u usta, zbog toga mu je on ostao u sjećanju, mada mu nije vjerovao da mu je neko pucao u usta, ali mu je on pokazao mjesto gdje mu je ušao metak i gdje mu je izašao. Naveo da je K.R. istih godina kao i on, da ga nije od ranije poznavao, da ne poznaje optuženog S.I. zv. "I." i "B.", da je S.I. zv. "I." i "B." upoznao prošle godine kada je kod njega došao A.S. na mjesto gdje je prodavao lubenice, a A.S. je iz udruženja „Istina, pravda i pomirenje“. Sa A.S. došao je i Š.N. a nakon 5-10 minuta došao je i optuženi S.I. zv. "I." i "B." koga nikada ranije nije vidio do tog momenta. Ovaj svjedok je naveo da su ga pitali A.S. i S.I. zv. "I." pokazujući mu neke papire u kojima se navodi da se on i S.I. zv. "I." i "B." poznaju. Međutim, to nije tačno. Također je naveo da nije tačno da je bilo ko od pripadnika Armije BiH, kao ni drugih osoba mogao ući u prostorije zatvora, a da su mogli doći u posjetu pritvorenicima samo rodbina i roditelji i to u dane kada je određena posjeta. Naveo je da nema govora da je S.I. zv. "I." i "B." bez dozvole došao u zatvor i da je tražio da vidi oštećenog K.R., te da uopšte niko nije mogao ući bez dozvole, jer je to u suprotnostima sa pravilima službe. Sud je u cijelosti prihvatio ovaj iskaz jer isti nije u suprotnosti sa ostalim provedenim dokazima.

Valjanost ovog iskaza optužba je htjela osporiti saslušanjem svjedoka Lj.B., koji je bio pritvorenik u Okružnom zatvoru u Tuzli, međutim nije se nalazio zajedno u sobi sa K.R. i ništa mu nije poznato o tom događaju kao i da li je ko i kada posjećivao oštećenog K.R., niti da li je neko van dozvoljenih posjeta dolazio u prostorije vojnog zatvora, ali se izjasnio da je svjedok K.I. bio jedan od najlošijih čuvara koji se loše odnosima prema pritvorenicima i koji ih je tjerao da pjevaju pjesme koje za srpski narod nisu prihvatljive, a posebno za pjesmu „Poljem se širi miris ljiljana“, te da ih je maltretirao i da je kada je on bio u smjeni tjerao ih da ustaju, a radilo se o ranjenim osobama, kojima je to bilo jako teško.

Međutim, ovi navodi nisu osnovani i sud ih nije mogao posebno cijiniti, a u sklopu izjave oštećenog K.R. da je u njegovu sobu došao optuženi S.I. zv. "I." i "B." da ga vidi, jer to ne proizilazi iz iskaza ovog saslušanog svjedoka, kao ni svjedoka K.I.

Iskaze saslušanih svjedoka B.A. i B.Š. sud je cijenio samo u sklopu navoda vezano za knjige izrađenih nadnica i dežure za period maj mjesec 1992. godine, te je iste kao objektivne i prihvatio.

Na okolnost nanošenja povreda, kao i težinu vrstu i način nanošenja povreda oštećenom K.R. ovaj je saslušao vještake sudske medicine Dr. Hamzu Žuju i Dr. Zdenka Cihlarža koji je uredio svoj nalaz i mišljenje zajedno sa vještakom balističarom Brunom Franjićem, koji se izjasnio o načinu nanošenja povreda i sredstvu kojim su iste nanese.

Iz nalaza i mišljenja vještaka Dr. Hamze Žuje proizlazi da je vještačio težinu tjelesnih povreda i mehanizam nastajanja povreda, koje je zadobio oštećeni K.R., a koji je

uradio na osnovu medicinske dokumentacija koja mu je dostavljena i to: historije bolesti i otpusne liste Regionalnog medicinskog centra Dr. Mustafa Mujbegović Tuzla, odjeljenje ORL, laboratorijskih nalaza Zavoda za medicinsku biohemiju Tuzla, temperature liste Regionalnog medicinskog centra Dr. Mustafa Mujbegović Tuzla, Zavod za transfuziju krvi, tri radiološka snimka na kojim se prokazuju butne kosti, šest radioloških snimaka kostiju glave i donje vilice. Naveo je da iz navedene medicinske dokumentacije proizilazi da je oštećeni K.R., rođen ... proveo na liječenju u Regionalnom medicinskom centru Dr. Mustafa Mujbegović Tuzla, odjeljenje ORL od 16.05.1992. godine do 09.06.1992. godine, te da je isti povrijeđen 15.05.1992. godine oko 19,00 sati i da je povredu zadobio u predjelu lica, desnog lakta, obje noge, nije gubio svijest, nije povraćao, rekonstruiše događaj prilikom pregleda. Kliničkim pregledom se konstatuje rana na bradi od ulaznog metka, sa nagnječenim prstenom, defektom donje vilice od 3x3 sa fragmentima- velika rana na bazi usta ispunjena koagulomom u dubini od sredine jezika, bočno zahvata obje pljuvačne žlijezde, sa obilnim krvarenjem iz obje jezične arterije. Isti dan urađen je operativni zahvat toaleta, hemostaza, usisavanje, imobilizacija donje vilice. Ordinirana terapija antibioticima. U medicinskoj dokumentaciji upisan je i operativni zahvat koji je rađen 15.05.1992. godine, broj medicinskog protokola 293, koji je urađen u opštoj anesteziji, te su prilikom operativnog zahvata odstranjeni iveri iz dijela poda usta i dijela donje vilice u prednjem segmentu između oba očajnika, te dio koaguluma, a zaustavlja se krvarenje, učinjena je tamponada defekta poda usta. Oba postojeća fragmenta donje vilice se imobiliziraju sinus. Povreda je upisana i latinskom dijagnozom koja označava: prostrelna rana u predjelu lica i predjela poda usne šupljine i jezika, odstranjenje dijela donje vilice veličine 3x3 cm, zaustavljanje krvarenja, obrada rane, imobilizacija donje vilice. Iz otpusnog pisma Regionalnog medicinskog centra Dr. Mustafa Mujbegović, Odjeljenja ORL, matičnog broja ..., a koja glasi na ime K.R. iz kojeg se vidi da je isti proveo na liječenju u navedenoj klinici od 16.05. do 09.06.1992. godine i u otpusnom pismu i sve su povrede upisane latinskim dijagnozama koje označavaju: prostrijelna rana u predjelu lica i baze usne šupljine i jezika, defekt u predjelu donje vilice veličine 3x3 cm, prostrijelna rana u predjelu desne podlaktice i predjela obje natkoljenice. Takođe su upisani operativni zahvati koji su rađeni u navedenoj klinici: zaustavljanje krvarenja, obrada rane, imobilizacija donje vilice. U otpusnom pismu se navodi da je isti upućen na Klinikum za maksilofacijalnu hirurgiju VMA u Beogradu, dok druge povrede nisu konstatovane. Nakon toga dao je svoje mišljenje o težini tjelesnih povreda i mehanizmu nastajanja istih. Cijeneći objektivne medicinske nalaze-historiju bolesti Medicinskog centra Dr. Mustafa Mujbegović, Odjeljenje za ORL, kod K.R. kod kojeg je konstatovana povreda u predjelu donje vilice sa izbijanjem kosti na mjestu ulaska projektila i prijeloma donje vilice, sa oštećenjem pljuvačnih žlijezda, povredom jezika i krvnih sudova jezika sve ukupno predstavljaju tešku tjelesnu povredu opasnu po život. Iz medicinske dokumentacije u kojoj su naznačene povrede u predjelu desne podlaktice i predjela obje nadkoljenice prema istoj medicinskoj dokumentaciji iste bi predstavljale lake tjelesne povrede, jer ista medicinska dokumentacija nije temeljito opisala same povrede. Kao podoban način za nastajanje svih gore navedenih povreda iste su nanosene projektilima iz ispaljenog ručnog vatrenog oružja. Izjašnjavajući o načinu nastanka ozljede u predjelu usta naveo da ordinirajući ljekar na ORL nije naveo prisutnost barutnih čestica, osmuđenost dlaka, već je samo da postoji bolnost na pritisak prsta šрто bi odgovaralo da je ista nastala iz neke

relativne blizine što znači udaljenost cijevi vatrenog oružja do 60 cm ako je u pitanju pištolj.

Kako bi sud provjerio navode oštećenog K.R. da mu je optuženi stavio cijev pištolja u usta i pucao u usta, sud je odredio vještačenje i to kombinovano vještačenje po vještaku sudske medicine dr.Zdenku Cihlaržu i vještaku balističaru Bruni Franjiću iz čijih saglasnih nalaza i mišljenja proizilazi i to iz nalaza i mišljenja vještaka dr. Zdenka Cihlarža, koji je izvršio i neposredni pregled oštećenog K.R i uz prisutnost krim. tehničara MUP TK- Š.J., koji je izvršio fotografisanje svih povreda, odnosno bolje reći ožiljaka koje je ustanovio svojim pregledom, a ujedno se i upoznao vještačenjem Dr. Hamze Žuje, te na temelju podataka koje je dobio vanjskim pregledom oštećenog K.R. i uvida u prisutnu medicinsku dokumentaciju, koja se sastojala iz istorije bolesti ORL Klinike u Tuzli sa pratećom dokumentacijom, dakle sa otpusnim listom, temperaturnim listom, labaratorijskim nalazom i nalazom krvne grupe i sa naznečenim periodom liječenja oštećenog K.R. u periodu od 15.05. do 09.06.1992. godine, zaključio je da je oštećeni K.R., rođen ... zadobio kritične prilike strijelnu ozljedu tipa prostrela, donje vilice, baze usta, jezika i desne strane lica sa ulaznim otvorom u koži, spolja dakle, lijevog dosredišnjeg dijela bratka koji se nastalja u kanal koji je bio dug oko 16 cm u smjeru od naprijed ka nazad, od dolje ka nagore i slijeva udesno idući kroz središnji dio tijela donje vilične kosti višestruko ga lomeći, kroz bazu usta zahvatajući u dubini do sredine jezika te podjezičnu, podviličnu pljuvačnu žlijezdu i obje jezične arterije, potom kroz otvorenu usnu duplju pružajući se nakon toga kroz meka potkožna tkiva stražnjegornjeg desnog obraznog dijela lica, završavajući se izlaznim otvorom straga desno iza donjeg dijela uške, gdje se nalazi također ožiljak koji je opisan i fotografisan, te da je u toku liječenja odmah po prijemu urađena hemostaza, dakle, zaustavljeno krvavljenje zbog životne ugroženosti oštećenog, te imobilizacija donje vilice usljed pomenutih višestrukih preloma. Na temelju istog je mogao zaključiti da je ova strijela povreda nastala djelovanjem projektila ručnog vatrenog oružja, a u poziciji kada su se usta cijevi vatrenog oružja, a time i osoba koja je u tom trenutku rukovala oružjem nalazili ispred oštećenog, a gledano u prostoru moguće u stojećem, klečećem, ležećem, odnosno u bilo kojem drugom položaju u kome je lijevi dosredišnji predio bratka dostupan ovom povređivanju. Što se tiče težine odnosno kvalifikacije ove povrede, ova povreda je nesumljivo dovela do nastanka tkz. neposredne, dakle realne i konkretne opasnosti po život što joj daje obilježja teške i po život opasne tjelesne ozljede. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje ovog vještaka, a čiji nalaz i mišljenje nije u suprotnosti ni sa nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine dr. Hamze Žuje, s tim što Dr Žujo kada je u pitanju izlazni otvor bio u dilemi, zbog čega je ovaj sud odredio kombinovano vještačenje po vještacima dr.Cihlarž Zdenku vještaku sudske medicine i Bruni Franjiću vještaku balističaru. Vještak sudske medicine dr. Cihlarž Zdenko je potpuno isključio mogućnost da je oštećenom stavljena cijev pištolja, a potom da je izvršeno pucanje iz vatrenog oružja, jer to medicinski nije prihvatljivo navodeći da usta cijevi se nisu u trenutku ispaljenja projektila nalazila u usnoj duplji, odnosno u ustima, jer bi u tada moralo doći do smrtnog ishoda. Ovaj sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje ovog vještaka, jer je isti dat od stručne osobe osposobljene za ovakvu vrstu vještačenja, a koji dat na osnovu medicinske dokumentacije i na osnovu neposrednog pregleda oštećenog K.R., a obadva vještaka su isključila mogućnost pucanja iz vatrenog oružja da je oštećenom stavljena

cijev pištolja, a potom da je izvršeno pucanje iz vatrenog oružja, a kojim nalazima su osporeni navodi oštećenog K.R. i svjedoka S.R. da su oštećenom stavljena usta cijevi pištolja u usnu duplju i tako izvršeno povrijeđivanje oštećenog K.R..

Iz nalaza i mišljenja vještaka balističara Brune Franjića proizilazi da je on zajedno sa stalnim sudskim vještakom sudske medicine Dr. Cihlarž Zdenkom uradio kombinovani nalaz i mišljenje, koji je usaglašen i urađen na osnovu nalaza sudsko-medicinskog vještačenja po stalnom sudskom vještaku Dr Cihlarž Zdenku, zapisnika o glavnom pretresu od 27.05.2010. godine i zapisnika o saslušanju svjedoka K.R. od 11.03.2008. godine. U njegovom nalazu i mišljenju se navodi da imajući u vidu da iz nalaza i mišljenja vještaka za sudsku medicinu Dr. Cihlarž Zdenka od 14.06.2010. godine, proizilazi da se središnji dio ožiljkastog polja nalazi na oko 5 cm, iznad horizontalne ravni, koja prolazi kroz središnji dio ožiljkastog polja lijevog dosredišnjeg dijela bratka, a na linearnoj udaljenosti od oko 16 cm, pomoću trigonometrijskih funkcija izračunat je približan kut putanje projektila od oko 18,21 stepen u odnosu na horizontalnu ravan pod kojim je projektil ispaljen iz ručnog vatrenog oružja prošao kroz glavu oštećenog K.R., navodeći da nije moguće da je izvršeno pucanjem tako da je cijev vatrenog oružja stavljena u usta oštećenog, te da se ne može utvrditi tačna udaljenost pucanja, jer nema opisa da li oko otvora ima tragova plamena gareži, nesagorjelih, sagorjelih barutnih čestica, znači tragova koji nastaju nakon pucanja iz vatrenog oružja navodeći da je bio prislon bila bi puno veći ulazni otvor od izlaznog otvora što je jedna od karakteristika prislona, pa uzimajući u obzir opis da se radi o nepravilnom bjeličastom ožiljku promjera 0,7 x 0,9 cm, to znači da sigurno nije bio prislon, a da nije bila naslonjena cijev ukazuje da bi tada bio veći ulazni otvor od izlaznog, jer pored djelovanja zrna djeluju i barutni plinovi, gareži, dolazi do cijepanja, pa s obzirom na oblik ožiljka usta cijevi nisu bila prislonjena na kožu, a njihov međusobni položaj mogao je biti ležeći, stojeći i jedan naspram drugog i ne bi morali biti u istom nivou, a moguće je da onaj koji ispaljuje metak bude u stojećem, a oštećeni u ležećem položaju. Vezano za vrstu oružja, kojim je pucano u oštećenog vještak je naveo da prema oštećenjima, znači kože, vilice, jezika da se može isključiti pištolj kalibra 6,35 mm dok se 7,65 mm može uključiti kao kalibar upotrijebljen vatrenog oružja, kao i kalibar 7,62 mm, koji odgovara oružju pištolj marke „Crvena zasava“ M-57, call 7,62 x 25 mm, pištolj marke „Tokarer“ T-33, call 7,62, a može da bude i automatska puška, a vještak Prof. Dr. Zdenko Cihlarž je naveo da je nalaz vještaka za balistiku i mehanoskopska vještačenja u cijelosti u skladu sa njegovim osnovnim nalazom, s tim što je naveo da cijeneći stepen povređivanja da kod oštećenog, da je sasvim moguće da je iz njegovog iskustva sudsko-medicinskog ova povreda nastala djelovanjem projektila calibra 7,65mm, a da je apsolutno sigurno nastala od 7,62 mmm, jer jedina bitna prepreka projektilu je koštana tj. donja vilična kost, dok su ostalo sve meka tkiva. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka balističara Brune Franjića, koji je dat od stručne osobe osposobljene za ovu vrstu vještačenja, a čiji nalaz je saglasan sa nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine dr. Zdenka Cihlarža, a kojima je sud u cijelosti poklonio vjeru.

Iz dopisa Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzlanskog kantona broj 08-03/1-2-34.1-896/10 od 01.10.2010. godine proizilazi da je S.I. zv. „I.“ i „B.“, sin I., rođen ... bio pripadnik rezervnog sastava policije CSB Tuzla i SJB Tuzla u periodu od 04.04.1992.

godine do 25.05.1992. godine te da je u SJB Tuzla bio zadužen automatskom puškom broj 21184 kalibra 7,62 mm, međutim nema podataka da je bio zadužen pištoljem.

Iz svih dokaza koje je predložila optužba, odbrana i dokaza koje je proveo sud nije van razumne sumnje dokazano da je optuženi učinio krivično djelo koje mu je potvrđenom i na glavnom pretresu izmjenjenom optužnicom stavljeno na teret. Naime, iz iskaza saslušanih svjedoka nije na pouzdan način dokazano da je optuženi S.I. zv. "I." upravo ta osoba koja je pucala iz vatrenog oružja u ranjenog K.R., jer to ne proizlazi ni iz iskaza svjedoka S.R., koji je jedini bio očevidac samog događaja i koji se nalazio zajedno u kanalu kada je pucano u K.R., jer je on određeno naveo da je jedna od četiri osobe koje su prišle K.R. da se zvala „H.“, da on nije čuo da je bilo ko tu osobu, ili bilo koju drugu osobu od te četiri osobe, oslovljavao po nadimku „B.“, a S.R. je čuo da se osoba oslovljava imenom „H.“. To nije naveo ni oštećeni K.R., a do nadimka „B.“, kao osobe koja je mogla da puca u oštećenog K.R., došlo se na osnovu iskaza M.D. koji je rekao, a što nije potvrđeno drugim dokazima, da je upravo optuženi S.I. zv. "I." i "B." došao u krug firme ... T. došao 16. maja i da se hvalio kako je ubijao četnike i kako je ovjerio jednog četnika koji je bio ranjen na Brčanskoj Malti. Ovi navodi nisu potvrđeni iskazima saslušanih svjedoka, jer niko nije potvrdio da je tog 16. maja u krugu navedene organizacije bio ni optuženi S.I. zv. "I." i "B.", ni svjedok M.D.. Nadalje, svjedok P.S. je rekao da je on prvi put čuo u maju 1994. godine u Omladinskom domu u Bijeljini, gdje su bili okupljeni Tuzlaci, da se spominje lice pod nadimkom „B.“ kao osoba, koja je pucala u oštećenog K.R., te da se on nakon spominjanja osobe pod nadimkom „B.“, tada uključio u razgovor i rekao da on poznaje dvije osobe pod nadimkom „B.“, koje su radile sa njim u ..., a da je jedna od tih osoba optuženi S.I. zv. "I." i "B.", te da je tada prvi put i vidio oštećenog K.R. a ponovo ga je vidio drugi put kada je došao sa jednim licem za kojeg on pretpostavlja da se radilo o inspektoru iz SJB Bijeljina, koji je došao zajedno sa K.R. i predočio mu album sa fotografijama na kojima je on nakon što je K.R. pokazao na optuženog rekao da je to optuženi S.I. zv. "I." i "B.". Dakle, ovo prepoznavanje je izvršeno nezakonito suprotno članu 99. ZKP FBiH-a, odnosno člana 85. stav 3. Zakona o krivičnom postupku BiH, kojima je propisano da se prepoznavanje vrši na način da osoba opiše osobu u prisutnosti ovlaštenih osoba, njegove karakteristike ili znakove po kojima se razlikuje, pa će se tek poslije toga pokazati radi prepoznavanja i to zajedno sa drugim nepoznatim osobama, a tek nakon izvršenog opisa predočiće mu se više fotografija na osnovu kojih bi bilo vršeno prepoznavanje, a što nije učinjeno, jer su oštećenom K.R. ranije bile pokazane fotografije optuženog, a i samo prepoznavanje nije vršeno po zakonskoj proceduri ni u Tužilaštvu BiH, koje je vršeno na osnovu službene zabiljške, pa se takvo prepoznavanje nije moglo ni prihvatiti kao zakonito provedeni dokaz, a ni ovo prepoznavanje ispred kuće P.S. na haubi auta i to od lica koje nije ni predstavilo, a za koje P.S. pretpostavlja da se radi o inspektoru SJB Bijeljina, pri čemu nije vođen nikakav zapisnik, a i sam oštećeni K.R. je izjavio da mu je taj inpektor kome on ne zna ime pokazao fotografiju optuženog i pitao ga da li ima ko da potvrdi identite te osobe, pa je on izjavio da to može P.S., koji ga poznaje i koji ga je navodno tražio da mu kaže da poznaje osobu koja je u njega pucala, a što svjedok P.S. nije potvrdio, izuzev da on poznaje dvije osobe pod nadimkom „B.“, a da je jedna od tih osoba optuženi S.I. zv. "I." i "B.", a u razgovor se uključio nakon spominjanja nadimka „B.“, a kome ništa nije bilo poznato o ranjavanju oštećenog K.R.. Sama izjava oštećenog da je u osobi S.I. zv. "I." i

“B.” prepoznao osobu koja je pucala njemu u usta nije dovoljna, jer je oštećenom pokazana fotografija optuženog, prije provođenja dokaza prepoznavanja, a nakon što je svjedok M.D. izjavio da se optuženi hvalio 16.05.1992. godine u krugu preduzeća ... T. u kome su bili zaposleni optuženi i svjedok M.D., ali ti navodi nisu potvrđeni pravno relevantnim dokazima, a koji je i rekao oštećenom da je u njega pucala osoba pod nadimkom „B.“ nakon čega se krenulo u pronaleženju osobe pod nadimkom „B.“ i njegovom prepoznavanju, koje nije ni izvršeno po zakonitoj proceduri, odnosno vršeno prepoznavanje van zakonite procedure.

Imajući u vidu sve navedeno, ovaj sud je našao da van razumne sumnje nije dokazano da je S.I. zv. “I.” i “B.” osoba koja je učinila krivično djelo– Ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika - iz člana 174. stav 1. tačka a) u vezi sa članom 26. i 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, koje mu je potvrđenom optužnicom stavljeno na teret, jer to provedenim dokazima nije dokazano, pa je sud primjenjujući načelo in dubio pro reo, uslijed nedostatka dokaza u sumnji u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud u tom slučaju rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog, a u smislu člana 3. ZKP FBiH, pa je imajući u vidu navedene propise na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH optuženog oslobodio od optužbe.

Na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, oštećeni K.R. sa imovinskopравnim zahtjevom upućuje se na parnicu.

Zapisničar,
Karmela Saračić, s.r.

Predsjednik vijeća,
Džanić Rozalija, s.r.

POUKA: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana, od dana prijema prepisa presude Vrhovnom sudu FBiH, putem ovog suda. Žalba se podnosi u dovoljnom broju primjerka.